

ב א ב *

בבבלי נלמד הוא מהפסוק „פדה תפ” דה”, ובירושלמי — מהפסוק שבי פרשתנו?

ב. והנה יש הפרש, בתוכן וב” ענין, בין הציווי של פדיון הבן ה” אמור בפרשתנו ובין זה הנאמר בפ’ קרח: א) בפרשתנו נאמר „וכל בכור אדם בבניך תפדה”, „וכל בכור בני אפדה”⁹, — מפורש בה שהאב הוא שצריך לפדות את בנו הבכור, משא”כ בפ’ קרח שנאמר סתם: „אך פדה תפדה את בכור האדם.” ב) בפרשתנו בא הציווי בהמשך להענין דיציאת מצרים, והוא הטעם לציווי זה: „ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג ה’ כל בכור בארץ מצרים. . . על כן . . . כל בכור בני אפדה”; בפ’ קרח נאמר פדה”ב בפרשת מתנות כהונה (ובהו” ספת פסטים: „מבן חודש”, „חמשת שקלים”¹⁰).

ועפ”ז יל”פ טעם ההפרש שבין ה” בבלי והירושלמי בנוגע למקורו של הדין באם לא פדאו אביו שהבן חייב לפדות א”ע, אלא שיש להקדים פירוש וביאור הסיום דמסכת פסחים בענין פדיון הבן.

ג. בסוף מס’ פסחים איתא: „ר’ שמלאי אקלע לפדיון הבן, בעו מיני’ : פשיטא על פדיון הבן אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון הבן אבי הבן מברך, ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה כהן מברך או אבי הבן מברך — כהן מברך דקמטי הנאה

א. מהפסוק „וכל בכור אדם בבניך תפדה” שבפרשתנו: למדין בירושלמי: (נוסף על עצם חיוב האב לפדות את בנו בכורו⁹) שאם לא פדה האב את בנו, חייב הבן לפדות את עצמו (כשיגדיל¹⁰). אמנם בבבלי: למדין דין זה מהפסוק „פדה תפדה גו”¹¹ הנאמר בפ’ קרח¹².

וצריך להבין: א) מאי בינייהו ו” איזה פסוק ילפינן שאם לא פדאו אביו חייב לפדות עצמו; ב) מאי טעמא

* וסיום מסכת פסחים.

(1) יג. יג.

(2) קידושין פ”א ה”ג.

(3) וכן הוא בקה”ר פ”ט, ט. אבל בבבלי (קידושין כט, א) למדו שהאב חייב לפדות את בנו מפסוק (תשא לז, כ) „כל בכור בניך תפדה” (וראה בתו”ש פ’ בא שם אות קעח). וראה לקמן סוף הערה 19.

(4) „דאדם מיותר, קרי ב” וכל בכור אדם עצמו או בבניך תפדה” (קה”ע בירוש’ שם). במכילתא (עה”פ) וביל”ש (רמז רכה) למדין מהכתוב „וכל בכור בני אפדה” ש” בפרשתנו (יג, טו).

(5) פרש”י על הרי”ף קידושין שם. רמב”ם הלי בכורים פ”א ה”ב. טוש”ע יו”ד סי’ שה סט”ו. וראה פתחי תשובה שם.

(6) קידושין שם.

(7) כ”ה הגירסא בגמרא, וכן הוא בב”י ובדרישה יו”ד סי’ שה. רדב”ז (לרמב”ם הלי בכורים פ”א ה”ב), לבוש ש”ה ס”י. עץ יוסף לנחומא פרשתנו יב (ובפשטות הכוונה היא ליתורא דקרא). אבל ראה פירוש רש”י (קדושין שם) ד”ה תיפדה ובב”ח שם (אבל גם בפרש”י י”ל שהכוונה היא להפסוק דפי קרח כמו שהובא בקה”ע לירוש’ שם. וראה מהרש”ל ומהרש”א בפ’ רש”י). ר”ן ד”ה לפדותו. הלי בכורות לה” רמב”ן פ”ח. רי”ט אלגוי שם סע”ז (וראה בהמובא בתו”ש בא שם אות קפ).

(8) ית, טו.

(9) יג, טו.

(10) ית, טו.

מספקא לי' מי מברך שהחינו כיון שע"י שניהם נעשית המצוה והכהן הרי (גם) מטי הנאה לידיו.

אבל יסוד פירושו זה — שהספק של ה"בעו מיני" אינו אלא מדיוק הלשון על פדיון הבן — אינו מתיישב כ"כ בסגנון והמשך הענין בגמרא:

(א) מה"ניגוד": פשיטא כו' ברוך כו' כהן מברך או אבי הבן כו' — משמע דהפשיטותא היא באותו הנושא שבו הבעיא (המברך).

(ב) אם עיקר ההדגשה הוא (לא בזה דפשיטא שהאב הוא המברך על ה" פדיון, אלא) בנוסח הברכה — א"כ הול"ל בסדר הפוך: "פשיטא (ש)אבי הבן מברך (בנוסח) על פדיון הבן", ולא כפי שהוא לפנינו "פשיטא על פדיון הבן כו' אבי הבן (הוא ה)מברך", דמשמע דלא נחתי לדייק בהברכה, אלא מי הוא המברך.¹⁰

(ג) הול"ל בקיצור: כיון דעל פדה"ב מברך על פדה"ב ברוך שהחינו כו' כהן מברך כו'.

וא"כ הדרא קושי' לדוכתא. מה טעם להקדמה שאבי הבן מברך על פדיון הבן?

פעולה (שלו); וצונו על פדה"ב — מדגיש שיש כאן ב' ענינים נפרדים והא' נצטחה על הב' (ע"ד "להזהיר גדולים על הקטנים"), ועפ"ז (שהפד"ו וכיו"ב שברכתם ב"על" ענין נפרד מהאדם שנצטחה עליה) — אפי' שרי גם ע"י שליח; שייך יותר כשהאב פודה את בנו, משא"כ כשהבן פודה את עצמו (ראה לקמן הערה 18); ברכת עיקר מצות תפלין (מצוה שבגופו) "להניח תפ"ל"ן" וההוספה — על מצות תפלין, ואכ"מ. וראה אנצק' תלמודית ערך ברכת המצות. וש"נ.

וכדמוכח עוד יותר מל' הרא"ש וה"ר רי"ף) "על פדיון הבן ודאי האב מברך".

לידי' או אבי הבן מברך דקא עביד מצוה^{10*}? לא הוה בידי'. אתא שאיל בי מדרשא. אמרו לי' אבי הבן מברך שתיים. והלכתא אבי הבן מברך שתיים.

וצריך להבין: הרי הבעייתא "כהן מברך או אבי הבן מברך", היא רק בנוגע לברכת "שהחינו" — ומה מקום להקדמה (ודמילתא — דפשיטא) "פשיטא — על פדיון הבן כו' אבי הבן מברך"?

והנה קושיא זו הקשה בצל"ח, ומתוך דהכוונה בזה להדגיש שהבעייתא בברכת שהחינו באה מצד הדיוק בנוסח הברכה של פדיון הבן¹¹ — ומבאר את זה בשני אופנים: (א) מזה שמברכים "על פדיון הבן" (ולא לפדות) מוכח שאפשר לפדות גם ע"י שליח¹², ומכיון שכן מתעוררת הבעייתא מי מברך ברכת שהחינו: אבי הבן מברך אותה — אעפ"י שמפ"ז תבוטל לפעמים ברכה זו, היינו בעשותו שליח לפדות את בנו¹³ — מ"מ האב מברך משום "דקא עביד מצוה"; או שטעם זה, ביטול הברכה כשנעשה ע"י שליח, מכריע לתקן שהכהן מברך, שאז מברך בכל פדיון מאחר "דקמטי הנאה לידיו" בכל פעם. (ב) הנוסח "על" (פדיון הבן) מוכיח שאין מצות הפדיון נעשית ונגמרת ע"י אבי הבן לחוד, כי אם בסיוע הכהן שמקבל הפדיון¹⁴, ולכך

^{10*} מזה משמע דכהן לא "עביד מצוה" — וראה לקמן מהצל"ח, הרא"ש וכו'.

(11) ראה עדי"ז בשו"ת חת"ם יו"ד סי' רצ"ד.

(12) ע"פ הרא"ש (בשם הריב"א) פ"ק דפסחים סי' י' ר"ן שם.

(13) אבל ראה דרישה שם סי' שה סק"ג שו"ת חת"ם שם סי' רחצ.

(14) תשובת הריב"ש סי' קלא.

וי"ל הביאור: וצונו לפדות — מדגיש שיש כאן ענין א' (והפד"י — היא רק

כ"א ע"י נתינת הכסף להכהן יי.
 בנוגע לאבי הבן הפודה ושל בנו
 הנפדה, י"ל בב' אופנים:
 (א) מצות הפדי' היא על הבן, אבל
 היות שא"א לו לפדות את עצמו
 בקטנותו יי, בעת חלות המצוה, הטי'
 לה התורה את המצוה על האב
 לפדות את בנו, ונכנס במקומו בחיוב
 זה.

(ב) מעיקרא דדינא חיוב הפדי' הוא
 על האב — מצות הפדיון היא מצות
 האב יי.

(17) דגם אם נאמר שהנתינה להכהן היא
 חלק מעצם הפדי' [ולא שהנתינה לכהן הוא רק
 כעין תנאי (ראה פרש"י בכורות נא, א.
 ד"ה יהי' לך, וראה בארוכה ברי"ט אלגזי
 הל' בכורות שם סי' סו, וסי' פב. וראה
 ב"י סי' שה)] הרי זהו רק שהפדי' נעשית
 ע"י והיא מסייע בהמצוה (ראה לשון הריב"ש
 הובא לעיל ס"ג בדברי הצ"ח). אבל "כהן
 לאו מצוה קא עבד" (הרא"ש בכורות
 הובא לקמן הערה 38).

(18) ריב"ש בתשובה שם הובא בב"י וב'
 דרישה שם.

בריב"ש שם, שזהו טעם הרמב"ם ש'
 (הל' בכורים שם ה"ה) שהפודה את בנו
 מברך על פדיון הבן, ופודה עצמו מברך
 לפדות, כיון דעיקר מצוה בעצמו אלא ש'
 בקטנותו א"א. ועפ"י המבואר לקמן בפנים
 ובהערה 19 בסופה, י"ל שלכן לא הביא הרמ'
 ב"ם שם ר"פ יא ובסהמ"צ שלו (מ"ע פ')
 פסוק הנאמר בו ציווי להאב לפדות את בנו
 (לא "בכור בניך תפדה" המובא בבבלי ולא
 "בכור אדם בבניך תפדה" שבירושלמי) כ"א
 הפסוק דפ' קרח "אך פדה תפדה את בכור
 האדם" שלא נאמר בו ציווי להאב לפדות
 את בנו (משא"כ הפסוק בכור בניך תתן לי
 שהביא בסהמ"צ שם).

(19) ב' אופנים אלו לכאורה י"ל בכמה
 מצות שהאב חייב בבנו קטן וקדושין שם.
 אבל גם אם נאמר דמילת* היא מצות הבן

ועד"ז יש להקשות גם בסיפא ד'
 ענינא, במה שאמרו לר' שמלאי בבי'
 מדרשא ש"אבי הבן מברך שתי"ט",
 וגם בהסיום בגמ' "והלכתא אבי הבן
 מברך שתי"ט" — וכי מנינא אתא
 לאשמעינן? והלא לא היתה הבעי'
 בשתי הברכות, אלא באחת (שהחינו).
 ולא הול"ל אלא "אבי הבן מברך ש'
 החיינו".

ד. גם צריך להבין: מהי השייכות
 של מצות פדיון הבן וברכתה (שלכן
 סודרה בסיום) למסכת פסחים?

בפי' הרשב"ם מבואר, "משום ד'
 איירי מתניתן בשני מיני ברכות באדם
 אחד ומעשה אחד התלוי זה בזה כגון
 פסח וזבח שחגיגה באה עם הפסח
 משום הכי נקט נמי להאי עובדא
 דאבי הבן מברך שתי"ט".

אמנם זה אתי שפיר בנוגע להגמ'
 רא: אבל עצ"ע בהרי"ף והרא"ש,
 שגם הם הביאו הלכה זו במס' פסחים,
 ודרכם הם הלא הוא "שמאספים פסקי
 הלכות מש"ס לאותו מסכת שעסקה
 בדין זה" (ולא הי' להם להביאה אלא
 במס' בכורות לחודא) יי? אלא ודאי
 שדין הנ"ל בפדיון הבן יש לו שייכות
 מיוחדת למס' פסחים.

ה. והביאור בכל זה: המצוה ד'
 פדיון נעשית ע"י שלשה משתתפים:
 אבי הבן הפודה את בנו, הבן —
 הנפדה, והכהן המקבל דמי פדיון.

והנה השתתפות הכהן, בזה שמקבל
 דמי הפדיון (ועי"ז גפדה הבכור), אין
 ענינה שעליו הוטל החיוב לפדות בכור
 מישראל, אלא שהוא חלק או תנאי
 במצות הפדי': שאין הפדיון נעשה

(* בנוגע לת"ת ע"י לשון אדה"ז (הל'
 ת"ת בתחילתו): "אבל ת"ת מ"ע מן התורה

מהנפק"מ לדינא בין שני האופנים: אם לא פדאו אביו בקטנותו עד שגדל

הבן על מי מהם מוטל חיוב הפדוי? דאם נימא כסברה הראשונה, שעיקר מצות הפדיון היא חובת הבן — הרי בנדון זה, שגדל הבן וכבר ראוי הוא — ולכן גם חייב הוא — לפדות את עצמו, נפקע חיובו (ובמילא גם זכותו) של האב בפדיית בנו בכורו¹⁸. אבל אם נימא שהחיוב מעיקרי' הוא על האב, הרי גם לאחר שגדל הבן ולא נפדה עדיין נשאר האב בחיובו ובזכותו²⁰; אלא שישנו לימוד מיוחד דאם לא פדאו אביו חייב לפדות א"ע, כנ"ל.

ובזה יש לבאר החילוק שבין הבבלי והירושלמי בנוגע למקורה של הלכה זו בקרא:

לסוגיית הירושלמי שגם דין זה, שאם לא פדאו אביו חייב לפדות עצמו, נלמד הוא מאותו הפסוק „וכל בכור אדם בבניך תפדה" שממנו למדין שהאב חייב לפדות את בנו, — היינו שבראשית מקורה של מצות פדיון הבן בכתוב נכללו ב' החיובים (של האב והבן) כאחד²¹ — מסתבר שהמצוה בעיקרה היא חובת הבן ושממנה מסר בבת גם חובת האב המפורשת בתורה: מכיון שהמצוה היא לפדותו בקטנותו, שאז א"א לו לפדות עצמו, לכן אמרה תורה שהאב יפדה את בנו (במקום הבן).

משא"כ לפי סוגיית הבבלי, שהלכה

כאופן הא' שבפנים (ראה בביאור לסהמ"צ לרס"ג להר"פ פערלא מצוה לאלב) עדיין יש מקום לומר בפדיון הבן שהיא מצוה דאב כאופן הב'**, כי במילה אין ציוד מפורש שהאב צריך למול את בנו, והלימוד (שהאב צריך למול את בנו) הוא או מו"מ אברהם את יצחק בנו" (קדושין שם) או מ" „ביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ירוש' שם). משא"כ בפדיון הבן שהחיוב על האב לפדות בנו מפורש בתורה בין להבבלי (לעיל הערה 3) בין להירושלמי (וראה לקמן הערה 26).

על האב ללמד את בנו הקטן תורה אעפ"י שהקטן אינו חייב כו"י" (יר"ל שזה קמ"ל בהוספה זו: אעפ"י כו').

וראה פסקי דינים להצ"צ (חידושים על הרמב"ם בתחלתו (שלט, ב) ביאור לשון הרמב"ם (הל' ת"ת פ"א ה"ג) ב"מי שלא למדו אביו חייב ללמד את עצמו כשכיר") „כיון דת"ת מחוייב האב מדאורייתא ללמד את בנו . . א"כ שמא גם על הקטן יש חיוב מדאורייתא". והא דלא אמרינן כן גם בפדיון הבן ומילה (שיתחייב הבן כשכיר — עוד קודם שיגדיל) י"ל:

בת"ת החיוב דאורייתא הוא שהאב ילמד עם (וביחד עם) בנו (היינו שהבן עצמו יכיר וילמד תורה) ולא עוד אלא שהלימוד הוא באופן שהבן „יגדיל עצמו לקרות בתורה" (שו"ע אדה"ז שם — מהרמ"א סרמ"ה ס"ח) — משא"כ בפדיון הבן ומילה שכל מעשה הפדיון והמילה הוא מצד האב ורק שהמצוה מתקיימת (בגוף) הבן, ודוק.

(נטוף לזה י"ל ע"ד המבואר בתשובת זכרון יוסף (הובא בפתחי תשובה ליו"ד סי' שה סקכ"ה) דבפדיון הבן ומילה אם יקיימנה עכשיו לא יוכל לקיימה כשיגדל, משא"כ בת"ת).

(** אבל לפי מש"כ בריב"ש טעם ה' רמב"ם דבפודה את בנו מברך על כו' (ראה בהערה 18) — מבואר להיפך דהרי במילה כתב הרמב"ם (רפ"ג מהל' מילה) „ואם מל את בנו מברך למול את הבן". אבל עפ"י צ"ע דברי הרמב"ם בפיה"מ וכו', ראה לקמן סוף הערה 26.

20 ראה חינוך מצוה שצ"ב בסופו: „ולפי הדומה שהאב חייב לעולם לפדות בנו ואפילו אחר שהגדיל הבן המצוה מוטלת על האב וכמו שאמר הכתוב וכל בכור אדם בבניך תפדה הרי שהטיל המצוה על האב וכן נראה בקדושין". וראה שו"ת הרשב"א ח"ב סי' שכא (הובא בב"י ובבי"ח יו"ד סי' שה). וכן משמע בלבוש שם.

21 ראה קה"ע שם (הובא לעיל הערה 4).

ו. ועפ"ז תתישב גם התמי' הנ"ל בסיומא דמסכת פסחים — טעם ה' הקדמה "פשיטא . . אשר קדשנו במצ" ותיו וצונו על פדיון הבן אבי הבן מברך" — כי דוקא לאחר הקדמה זו מובנת הבעייתא מי מברך ברכת ש" החיינו :

הדיוק הוא : כיון ד"פשיטא" (כלי כל תנאים) דעל פדיון הבן האב מברך — היינו לעולם, גם לאחר שגדל הבן (ובנוסח שהאב אומר — "אשר קדשנו במצותיו וצונו"²¹).

כלומר : אם אין האב מברך ברכה זו (כשגדל הבן) אלא הבן, והיינו מפני שהמצוה היא חובת הבן (אלא שהתורה הכניסה את האב בחיוב זה כשאי אפשר להבן) — אז לא הי' מיבעי להו מי מברך שהחיינו (בפדיון שב" קטנותו של הבן), כי פשיטא שהכהן מברך כיון שהברכה שלו תהי' על ההנאה דמטי לידו, דאין סברא לומר שאבי הבן יברכה, מאחר שאין זו מצותו מעיקרא דדינא, אלא שהוא רק עושה מצות בנו²² (וע"ד שהעושה

זו (שהבן חייב לפדות א"ע אם לא פדאו אביו) ילפינן מפסוק אחר (הנאמר כפרט אחד בפרשת מתנות כהונה)²³, ולא מאותו הפסוק שבפרשת פדה"ב שבו נאמר דין פדיון על האב²⁴ — מזה מוכח שחיובו של הבן אין לו מקום וקשר בחיובי' דקרא שעל האב, אלא שהוא לימוד נוסף במק"א בתור רה"י שגם הבן יכול לפדות את עצמו כשיגדל. ז.א. שעצם המצוה דפדיון הבן הוא חובת האב, ולא של הבן, אלא שלאחר שגדל הבן הרי (לא שנפקע עי"ז משהו, ובגדוד"ד — חיובו וזכותו של האב, דמהיכא תיתי, אלא ש)נעשה הבן מחויב בכל המצות ובהן ג"ז שבאם (לא פדאו האב, ופשיטא באם) אין האב רוצה²⁵ לפדות את הבן, הטילה התורה חיוב זה על הבן²⁶.

22) ראה בהנסמן לעיל הערה 7.
23) ועפ"ז יש להוסיף ביאור (נוסף על המבואר במנ"ח) כמה שמסיים בחינוך (הובא לעיל הערה 20) "וכן נראה בקדושין".

24) ראה בשו"ת חת"ס שם סי' רצג : "אלא עיקר המצוה על האדם לפדות את בנו וזהו את כבוד בניך תפדה ואי לאו ריבוי התפדה לא הי' הגדול יכול לפדות את עצמו כלל ורחמנא רבה". וראה בארוכה ציונים לתורה (להר"י ענגיל) כלל לו, דחיוב הפדיון על האב לפדות את בנו הוא חיוב עצמי ופדיון עצמו (לכשיגדיל) הוא רק חיוב הש"למה, עיי"ש. וראה צפע"ג (מהדו"ת מזו, ד. השלמה ע' 46. הובאו במפענת צפונות ע' קכ"ד).

25) ראה לי' החינוך שם "עבר האב ולא רצה לפדותו כו"י".

26) וי"ל שעד"ז הוא בנוגע למילה דלשי"ט הירושלמי היא מצותי' דהבן, כי מה שהאב חייב למול את בנו נלמד בירושלמי מהכתוב "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" שלא נזכר בזה (ציוני) שהאב ימול את בנו, (ו"ימול" — פשוטו היינו בעצמו) אלא ש" מובן שבימים השמיני א"א לו (להקטן) למול

א"ע (ראה קה"ע שם). משא"כ להבבלי (קדור שין שם) שנלמד מהכתוב "וימל אברהם את יצחק בנו", י"ל שהיא מצותי' דאב (אבל ראה לעיל הערה 19). ועפ"ז י"ל שמהו הנפק"מ כשיגדיל הבן אם ישנו עדיין החיוב על האב, ראה פיה"מ להרמב"ם סופי"ט דמס' שבת "דכשיגדיל הילד ויגיע לזמן חיוב המצוה נפטר כל אדם ממילתו כו"י, וראה מנ"ח מצוה ב.

27) דלכאורה כ"ז מיותר כאן והול"ל על פדיון הבן אבי הבן מברך (ע"ד לשון הרא"ש והרי"ף).

28) ראה בשו"ת חת"ס שם סי' רצ"ג בתחלתו (מש"כ הר"ש להחט"ס) "אך בקטנ"ו תו אין יכול לפדות א"ע שוי' רחמנא האב שליח לבן ומשום הכי כשיגדיל ויכול לפדות א"ע פסקי' שליחות דאבי".

ע"י אחר — האב) הוא דאחשביי **
לההנאה ** — ואם האב יברך שהחיינו,
היינו שמברך על עצם המצוה, אין
מקום להכהן לברך שהחיינו בקשר
עם הטפל שבה (ד"אחשבה לההנאה),
וא"כ אין הברכה אלא על ההנאה
לבדה **.]

ועפ"י הסבר הנ"ל יובן ג"כ דיוק
הלשון (לאחר ש"שאל בי" מדרשא")
"אמרו לי" אבי הבן מברך שתיים",
ולא (דיים לפשוט את הבעי' לבדה)
ש"אבי הבן מברך שהחיינו": להדגיש
דהטעם אחד הוא בשתייהן; שעיקר
מצות פדה"ב דילי" היא (ולא שבא
במקום הבן, ולכן מברך על פדה"ב
גם כשיש מקום לחיוב על הבן);
עיקר ברכת שהחיינו דילי" היא (ולכן
מברכה אף דמטי הנאה לידי כהן,
בדוגמת חיוב הבן, וכנ"ל).

התשובה): בדשאר מתנות כהונה אין עושה
הכהן כלום רק כשזוכה במתנות משלחן
גבוה אבל בפדיון אע"פ שאין עושה מצוה
. . מ"מ זכה בבו ונותנו לאב בפדיונו.

34) וגם לדעת רש"י והרא"ש הסוברים
שעצם הפדיו' הוא ע"י ההפרשה והנתינה
לכהן היא רק כעין תנאי (ראה רי"ט אלבו
המסומן בהערה 17) הרי מ"מ שייך לומר
שהמצוה אחשביי לההנאה כי "לא נעשת
המצוה עד שיבוא הפדיון ליד כהן" (ב"י
י"ד סי' שה). שלכן מברך קודם שיתן
הפדיון לכהן כיון דכל המצות מברך עליהן
עובר לעשייתן (ב"י שם).

35) וע"ד איסורא אחשביי — בכורות
י. א. רש"י ד"ה חלה (ביצה כו, ב), ולכאורה
עפ"ז אם הוא ספק בכור שאו אין האב
יכול לברך, גם הכהן אינו יכול לברך
שהחיינו; אבל י"ל דגם ספק מצוה אחשביי
לההנאה ומברך. וראה שו"ת חת"ם שם סי'
רצט.

36) ע"פ המבואר בפנים וע"פ תשובות
הרשב"א (המובא בהערה 33) מובן שא"א
לפרש האיבעי' כמו"ש בספר חוט המשולש
בההדרן למס' פסחים.

מצוה לאחרים אין מברך שהחיינו **.
אבל מכיון ד"פשיטא" שברכת
"אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון
הבן אבי הבן מברך (לעולם)", שמוה
מוכח דפדיון הבן מצותו של האב היא
— א"כ מיבעינא לן מי מברך ש'
החיינו, האב או הכהן, מאחר דשניהם
שוים בה לכאורה: האב יברך "דקא
עביד מצוה", שאותו זיכה הקב"ה ב'
מצוה זו (הבאה מומן לזמן **), או
שהכהן יברך כיון "דמטי הנאה לידי",
ו"כל שמחת לבב הבאה לאדם כו'
חיוב לברך עלי" **.

[וא"ת: א"כ יברכו שניהם ש'
החיינו", אבי הבן (על הנתינה)
מצד זכות המצוה והכהן (על ה'
קבלה) משום "דמטי הנאה לידי"?
י"ל, מאחר שנקטינן דאין מברכין
"שהחיינו" על כל הנאה הבאה לו
לאדם אלא רק בהנאת דבר חשוב
ומיוחד (שלכן מברכין רק אם קנה
בית חדש או בגד חדש וכו') **, לכן
בנדו"ד, אין על הכהן לברך "שהחיינו"
מצד הנאתו בקבלת ה' סלעים בלבד,
אלא משום שהנאה זו באה לו ממצות
פדיון הבן **, והמצוה (אף שנעשית

29) רמב"ם הל' ברכות פי"א ה"י, אבל
ראה בהנסמן לעיל הערה 13.

30) ראה תוס' ד"ה לאחר בכורות מט, א.
מאירי סוף פסחים. ר"ן סוכה פ"ד.

31) סדר ברה"ג לאדה"ז רפ"ב. וראה
רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ז.

32) טושו"ע אורח סי' רכג. ברה"ג שם
סי' וה'.

33) וי"ל שזהו דיוק לשון הרשב"א שכתב
(תשובת הרשב"א ח"א סי' שלח): "ומאן
דבעי לה (אם הכהן מברך שהחיינו או האב)
משום דאיכא ברכת שהחיינו בהאי מצוה
מספקא לנא מאן מינייהו מברך".

ומה שלא מציינו סבא או בשאר מתנות
כהונה י"ל עפ"מ"ש בריב"ש (שם בסוף

בכורי ישראל" (סיבת הציווי) היתה ע"י ש"פסח הוי"י, ולאחרי זה "הר ציא הוי"י", הקב"ה בעצמו פדה בנו בכורו מארץ מצרים, מזה מובן שגם בהמסובב, במצות פדיון הבן, המצוה היא על האב לפדות בנו בכורו.

ה. עפ"י כל הנ"ל יש לבאר את הסיום דמסכת פסחים בפנימיות ה"ענינים — הסיום והשלימות דהפדיון של "בני בכורי ישראל" (מהגלות, היינו הגלות הזו האחרון).

שהרי "חוקיו ומשפטיו לישראל כו' הוא עושה (בעצמו)", ובודאי יקים הקב"ה מצות פדיון הבן, לפדות בנו בכורו (מהגלות).

והתחלת הסיום: "ר' שמלאי"

שהוא בעל השמועה והפס"ד: "לעו"לם יסדר" אדם שבחו של הקב"ה ואח"כ יתפלל, וכללות סודר שבחו של הקב"ה הוא בשנים: בנגלה וב"פ

(41) שם כג.

(42) ראה ער"ו בשו"ת חת"ס שם סו"ס רצג לענין פדיון הבן ע"י שליח.

(43) שמו"ר פ"ל, ט.

(43*) ראה במד"ר ר"פ יו.

(44) גם בפנימיות הענינים דלקמן ב"פנים — כי לימוד ה"ל פדיון הבן וגאולה ה"ז ענין דפדיון וגאולה וכמרו"ל כל ה"עוסק בתורת עולה כו' (סוף מנחות. שו"ע אדה"ז מהר"ק ס"א ס"א. מהדו"ת שם ס"ט).

(45) ברכות לב, א.

(46) ועפ"ז יובן (בפנימיות הענינים) מה שהקדימו בשאלתם, "כהן מברך" קודם לגאולה הבן מברך" אף שבנוגע לברכת על פדיון הבן פשיטא להו דאבי הבן מברך — כי בסודר שבחיו של הקב"ה, הסדר הוא: אתה בנגלה — כהן שבבחי השת"ל (כבש"גים בארוכה), ואח"כ קדשונו בנסתר — "אבי הבן" שלמע' מהשת"ל.

באם ה' נאמר "אבי הבן מברך שהחיינו", לא הוה ידעינן טעמא ד"מילתא והי' אפשר לומר דזהו משום שאין די בהנאה זו דמטי ליד' דכהן לברך עלי' שהחיינו" (כשם שאין מברכים רק אם קנה בית חדש וכו'; וע"ד שאין הכהן מברך על כל מתנות כהונה" וכו"ב).

ז. ועפ"ז יל"פ השייכות של הענין דפדיון הבן למסכת פסחים, כשם שמצ"תה (העיקרית) של פדיון הבן (וכל בכור אדם בבנין תפדה") נאמרה בתורה שבכתב בהמשך לטעמו וסי' בתו של הציווי — "ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג ה' כל בכור בארץ מצרים" והציל את "בני בכורי ישראל", ולכן מחוייב כל אב מבנ"י לפדות את בנו בכורו — ער"ז הוא הסדר והענין (בתושבע"פ) במס' 99 ח"ט, שעיקרו ותוכנו של הפסח הוא "אשר פסח על בתי בני ישראל במצ"רים בנגפו את מצרים (במכת בכורות) ואת (בכורות) בתינו הציל" — הרי הוא הוא הטעם למצות פדיון הבן, ולכן הרי היא המסובב והסיום של מס' פסחים.

ובשייכות סיום זה למס' פסחים מרומז גם הטעם הנ"ל בהא שהאב מברך שהחיינו: כיון שהצלת "בני

(37) ונפק"מ בין שני הטעמים — בספק בכור כו' לדעת החת"ס — דלעיל בהערה 35.

(38) תשובת הרשב"א (ח"א סי' שליח). וראה מאירי סוף ערבי פסחים עוד טעם שאין הכהן מברך שהחיינו במתנות כהונה (וראה רא"ש בכורות פ"ח ס' ח (הובא בטור שם) לענין ברכת הכהן בפרה"ב: אין הכהן מברך כלום וכן מסתבר דכהן לאו מצוה קעביד אלא מקבל מתנות כהונה).

(39) שמות ז, כב.

(40) פרשתנו יב, כז.

חכ' ^ס), ו"כהן" שהוא איש החסד ^י, הוא מדריגת האור שבאה בהשתל-שלות.

וזהו ופשיטא דעל פדיון הבן אבי הבן מברך, ברכה מל' המשכה ^י, דהמשכת הגאולה עצמה תהי' מבחי' "אב" שלמעלה מסדר השתלשלות.

וכמו שהי' בגאולה הראשונה של בניי — מארץ מצרים — שהקב"ה בכבודו ובעצמו גאלם ^י, ואף שמצד סדר השתל' הי' מקום לטענה "אלו עובדי כו' ואלו עובדים וכו' ^י."

ועל אחת כמה וכמה בגאולה ה"שלימה מגלותנו זה האחרון, דדבר פשוט הוא, שפדייתנו וגאולתנו תהי' ע"י אבינו שבשמים בכבודו ובעצמו — שלמעלה מסדר השתל'.

אלא שהבעי"א היא בנוגע לברכת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", היינו לא במקורה ושרשה של המשכת עצם הגאולה אלא באופן ואיכות המ' שכתה בזמן (ומקום) למטה, הנה בזה מיבעי' מי מברך כהן דמטי הנאה לידי' או אבי הבן מברך דקעביד מצוה:

"כהן מברך": דברכתה והמשכתה של הגאולה תהי' ע"י הכהן איש ה' חסד. ז.א. עם היות ששרשה הוא מלמעלה מסדר השתלשלות בכ"ז המ'

נסתר, וכנוכח הברכות יי ברוך אתה כו' אשר קדשנו; "אתה" (לנוכח) — בנגלה (ממכ"ע — סדר השתלשלות), ו"קדשנו" בנסתר (סוכ"ע — למעלה מהשתלשלות).

והנה סודר השבח צ"ל כמה פעמים בכל יום. ובענין עקרי — "לאהבה את ה"א ולעבדו בכל לבבכם" איזו היא עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה ^י. ומוכן שתנוי דר' שמלאי בענין זה הווי. ולכן כאשר

"אקלע לפדיון הבן" — אקלע לידי' ג"כ שקו"ט השייך גם לנדרו"ז — דוג' מת פדה"ב דעובדא שבש"ס — בנוגע לפדיון "בני בכורי ישראל", פדיון כללות בניי בדורותינו אלה שהם עקבתא דמשיחא (וכדמוכח מכל הסי' מנים דסיום מס' סוטה), הזמן ד"אק" לע לפדיון הבן" שהקב"ה עומד לפדות בנו בכורו מהגלות.

וממשיך בסיום (הגלות) ואומר: "פשיטא אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון הבן אבי הבן מברך", וה' איבעי' היא מי מברך שהחיינו, כהן מברך או אבי הבן מברך:

דהנה החילוק בין בחי' אב ובחי' כהן הוא דבחי' "אב" הוא האור א"ס כ"ה שלמעלה מהשתל' ^י (וכידוע דאב הוא בחי' חכמה ^י שהו"ע אלפיים שנה קדמה תורה לעולם — בחי' אאלפך

52) ראה ספר המאמרים תש"ח ע' 272 ואילך ובהנסמן שם.

53) ראה זח"ג קמה, ב. תניא רפ"ג ובכ"מ. וראה אגה"ק סי"ב (קית. א).

54) ראה לקו"ת עקב טו, ב. דרמ"צ ע' 295. ובכ"מ.

55) הגדה ש"פ.

56) מכילתא שמות יד, כט. זח"ב קע, ב. ילקוט ראובני שמות יד, כו.

47) ראה בזה זח"ג רפט, א. רשב"א בע"י ברכות מ, ב. אבודרהם בסדר תפלות של חול (ברכת השחר ע' לג) בשם ריב"א. לקו"ת מסעי (צא, סע"ב, צב, ג). ועוד.

48) עקב יא, יג.

49) תענית בתחלתה.

50) ראה לקו"ת שה"ש יג, ב. כשנמשך אור"ס להתלבש בח"ע נק' אבינו. פירוש המלות להצ"צ (דרמ"צ ח"ב) רס, א.

51) תניא פ"ג ובכ"מ.

למעלה מהשתל' בתוך גדרי "הזמן
(ומקום) הזה", שגם אופן הגאולה יהי
בדרך למעלה מהטבע לגמרי".

ובע"ז זו איפשטא באמרם "אבי הבן
מברך שתיים": מכיון שפדיון הבן
בכורו היא מצותו של אבינו שבש"ו
מים, הרי כמו שראשית המשכת ה'
גאולה (ברכה ראשונה), היא למע'
מסדר השתל' — כמו"כ הוא באופן
המשכתה והגעתה למטה תהי' ע"י
"האב" — שלא תעבור דרך סדרי
הטבע וכו', כ"א בשעתא חדא וב'
רגעא חדא" ובחסד וברחמים עד ש'
תתבטא גם ברגש השמחה והעונג של
הגוף כפשוטו".

ומרומז הוא גם בהשייכות של פדיון
הבן למס' פסחים (נוסף על המבואר
לעיל שענין מס' פסחים הוא מה ש'
הקב"ה בעצמו פדה את "בני בכורי
ישראל" ביצי"מ, יש בזה רמז גם ה'
גאולה העתידה) שפסח הוא גם מל'
חס"ט (הקב"ה עלן) שזוהו ל' תרגום

שכתה "בזמן הזה" תהי' ע"י מדת
החסד, בדרך סדר השתלשלות.

והטעם ע"ז: "דקמטי הנאה לידי"
— שהרי "שכינתא בגלותא", מדרי'
אלקות (ממכ"ע) שהיא, כביכול, בג'
לות, וכמרו"ל: "גלו לאדום שכינה
עמהם" (ובהגאולה נאמר) "ושב ה"א
את שבותך" והשיב לא נאמר אלא
ושב מלמד שהקב"ה שב עמהן כו"ו" —
מטי הנאה לידי' — ד"אלקיים
כהן הוא" —

גם י"ל, ענינה של הגאולה הוא
(גם) "הנאה" (בתור שכר) דמטי ע"י
גאולתן של בני", ולכן אפשר שהגאור'
לה תעבור דרך לבושי הטבע וכו',
שהרי גם באופן זה "מטי הנאה" —
ישנה הנאת הגאולה.

אמנם מאידך סברא ש"אבי הבן
מברך": שגם המשכתה ופעולתה של
הגאולה "בזמן הזה" תהי' ע"י ה"אב"
— אבינו שבשמים.

והטעם: "דקעביד מצוה". היינו ש'
ענינה של הגאולה הוא לא רק ה'
"הנאה" דמטי על ידה, אלא שגם
עצם (ואופן) הגאולה עיקר הוא",
שה"ה מצוות הקב"ה", ולכן האב עצמו
מברך וממשיך את הגאולה כמו שהיא

(57) ספרי מסעי לה, לז, וראה אגה"ק
סכ"ה (קמ' רע"א).

(58) נצבים ל, ג.

(59) מגילה כט, א. פרש"י נצבים שם.

(60) סנהדרין לט, סע"א.

(61) ראה שו"ת חת"ם שם סי' שנו.

(62) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"ג.

(63) ראה לקו"ש ח"ה (ע' 244 ואילך)

שגילוי העצמות לע"ל (נח"ר לנברא) אין

זה רק שכר על עבודת התומ"צ דעכשיו,

אלא שנוגע לעצם קיום התומ"צ והמשכת

העצמות שנעשה על ידם (— נח"ר לבורא)

ע"י"ש.

(64) ע"פ המבואר בלקוטי לוי"צ (לקוטים

על מארז"ל ע' קיד ואילך) שר' שמלאי

שייך בעיקרו לחלק הנגלה שבתורה כי שם

לאי פירושו כמו שמלה נהיגו לבוש, ומגיע

בבחי' זו"ג (ולכן לא רצה ר"י ללמוד עמו

ספר יוחסין — אגדה שמגיע בחי"ב) —

יובן מה שר' שמלאי בעצמו "לא הוה בידי",

שלא הי' יכול להגיע לזה שפדיון הבן הוא

ע"י האב — בחי' חכמה (שלמע' מהשתל').

(65) וכפס"ד הרמב"ם (הלי' תשובה פ"ז

ה"ה): הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות

תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין.

(66) שאז דוקא מברכים שהחיינו. ראה

בהנסמן בלקו"ש ח"י ע' 47 הערה 30. וראה

לענין פדה"ב תוס' ד"ה לאחר בכורות מט"א.

וברא"ש שם ס"ח (הובא בב"י שם) ד"ל

דאין מברכין שהחיינו (גם) אם מזכיר צערו.

(67) מכילתא עה"פ, ופסחתי עליכם" (פר

שתנו יב, יג) וראה שם עה"פ, ופסח הוי"

(שם יב, כג).

„והלכתא אבי הבן מברך שתיים“, ש-
 נמשך הענין גם בהליכות עולם יי ש-
 „אבי הבן מברך שתיים“ — שבין עצם
 הפדי', ובין המשכתה למטה מעשרה
 טפחים תהי' מלמע' מסדר השתל',
 באופן של דילוג (שגם זה מהפירושים
 של „ופסח ה'“ יי), בטוב הנראה וה-
 נגלה בקרוב ממש.

וכן תרגם אונקלס עה"פ „ופסחתי“
 — „ואיחוס“, „ופסח הוי“ — „ויחוס
 ה'“ יי, והיינו שהפדי' של בנו בכורו
 תומשך גם ב„תרגום“ (בלשון ולבושי
 העולם יי) באופן של רחמים רבים יי
 וחמלה גדולה.

ומתחלה אמרו זה בבי מדרשא היי-
 נו בד' אמות של תורה, ואח"כ מסיים

(משיחת י"א ניטן תשכ"ב)

68) וראה גם פרש"י „וחמלתי“, „וחמלי“.

69) ראה תו"א פ' משפטים.

70) ששייכים במיוחד ל„אב“ כמ"ש כרחם
 אב. וראה פסיקתא דר"כ (ע"פ „אנכי אנכי
 הוא מנחמכס“): דרכו של אב לרחם כו'.
 וראה לקו"ש ח"ד (ע' 1081) ש„אב“ מורה על
 גילוי הרחמים המשלים לגמרי את החסרון
 עיי"ש. וראה פיה"מ לאדהאמ"צ סק"א.

71) נדה — בסיומה.

72) פרש"י, וראה גם מכילתא ופרש"י
 עה"פ „ופסחתי עליכם“.